

קלרה אחותי

הגעתי לאשדות יעקב ארבע שנים אחרי שקלרה הגיעה.
זמן מה אחרי בואי, קלרה ביקשה את קרבותי – הסכמתי.
לאחר פטירתה של חברתי היקרה רוזה רפפורט ז"ל, הקשר ביני ובין קלרה
התחזק ונעשינו כשתי אחיות.
קלרה סיפרה על הפוגרומים ברוסיה, על פחדיה, על השיתוק שפגע במחצית
גופה ועוד. מכל שעבר עליה, נפשה התערערה ודבק בה התג של 'חולת נפש'.
הטרגדיה האמיתית שלה היתה שלא נישאה מעולם ולא היתה לה משפחה
משלה. זה אולי מסביר מדוע כה אהבה ילדים קטנים וחתונות.
עבדנו יחד במשך שנים במחסן-הבגדים. תמיד קלרה הגיעה ראשונה.
וכשהגעתי אני לעבודה, נהגה להעיף מבט בשעון...
קלרה היתה מאד דייקנית בעבודתה ורצינית. מעולם לא ראיתה מחייכת.
ניסיתי לעזור לה לראות את הדברים היפים והטובים שבחיים – ללא הצלחה.
היא תמיד חשבה על משפחתה, איך כולם התפזרו לכל עבר. לאחר שכולם
הלכו לעולמם, היא נשארה האחרונה מבני דורה.
קלרה היתה אשה מאד חכמה. היא ידעת והכירה את האנשים כמו שהם.
קלרה היתה מאד נאמנה בחיבתה – ולא היה בה שמץ של צביעות.
כשחלתה, ניסיתי לעזור לה ככל שיכולתי.
מתאבלת על לכתה. קלרה תחסר לי.
אלוהים ישמור עליה בשמחה בשלום ובשלווה.

מרים דון-יחיא